

Ensam i lufthavet

av
Bim Karhunen

Bim är en av klubbens juniorer och blev, när detta skrevs, nyligen klar med sitt certifikat. Det här är en berättelse om en av hans flygningar som nybliven segelflygare.

Jag förbereder mig för en tur med en av klubbens tvåsitsare. Vi knuffar ut den 500 kg tunga Twin Astiren till startplatsen. När vi ställt upp på banan tar jag på mig fallskärmen och sätter mig i segelflygplanet. Jag går igenom checklistan och förbereder mig mentalt.

Jag är nu färdig och bogserlinan från bogserplanet kopplas till segelflygplanet. Jag signalerar till vinghållaren att det är klart att sträcka linan. Bogserplanet börjar röra sig. När linan är sträckt drar han på för fullt.

Banan är lite ojämn och planet skakar till lite medan farten ökar. Snart når vi lättningfart. Jag lägger mig på två meters höjd och inväntar att även bogserplanet ska lättas. Nu gäller det att följa motorplanet på väg uppåt. Jag parerar för vinden och försöker ligga kvar rakt bakom. Inser att linan slackar något. Jag måste sakta in för att inte flyga ikapp bogserplanet.

Jag tittar ner åt höger och ser gulröda träd, åkrar och hus passera under mig. Det ryster till i planet av termiken och med en hastig titt på höjdmätaren konstaterar jag att vi närmar oss den tänkta urkopplingshöjden på 600 meter. Dags att koppla ur tänker jag och tittar ut åt vänster för att konstatera att ingen är i vägen. Jag drar i det gula handtaget och bogserlinan lossnar från segelflygplanet. En brant vänstersväng och jag är fri från bogserplanet.

Jag konstaterar att det stiger riktigt bra här. Skönt! När jag kommit runt ett varv ser jag bogserplanet dyka ner som en jaktfalk under mig för att hämta nästa segelflygplan. Nu är jag fri, vad ska jag göra nu?

Det stiger fortsatt ganska bra här, så jag fortsätter att kurva i termiken. Tio minuter senare har jag kommit till 1200 meters höjd. Nu

ser jag till vänster om mig att det kommer ett ensitsigt segelflygplan som också vill flyga i mitt stig. Jag bestämmer mig för att lämna blåsan och gå mot ett annat troligt stig en mil bort.

Jag går ut på rakkurs och ökar farten till 150 km/h. Nu går det undan och snart är jag framme. Jag saktar in lite och letar efter upp vinden som jag vet ska finnas i närheten. Ja där ryckte det till lite i höger vinge. Jag väntar en sekund och svänger höger. Efter några varv konstaterar jag att det inte stiger hela varvet och jag försöker hitta centrum. Nu stiger det bättre och jag följer med till 1800 meter.

Efter ett tag har jag kommit upp till molnbasen och avbryter för att inte fortsätta upp in i molnet (där ser man ju inget). Nu har jag gott om höjd och passar på att åka fort. Jag accelererar till 210 km/h. Det var kul! Nu förlorar jag ganska mycket i höjd men det går fort. Väl tillbaka över fältet flyger jag runt lite och njuter av utsikten. Efter ytterligare ett tag har jag kommit lite lägre och bestämmer mig för att det är dags att landa.

Jag går mot nedflygningssektorn och förbereder mig för landningsvarvet. Jag tar ut lite luftbroms och cirklar några varv i nedflygningssektorn för att anpassa höjden. Därefter talar jag om på radion att jag går ut på med vinden, det vill säga parallellt med banan. Nu ser jag hus, skog och åkrar växa sig stora under mig. Men ingen fara, jag är snart framme.

Efter att ha åkt parallellt med banan svänger jag en gång till och befinner mig på den så kallade baslinjen. Nu gör jag sista svängen och har den gröna gräsbanan rakt framför mig. Jag tar ut mer luftbroms, susar över en å på låg höjd och tar mark följt av en skumpig utrullning innan jag står stilla. "Det är alltid lika skönt att ha fast mark under fötterna igen", tänker jag, går ur och andas in den friska lantluften.

Jag vill upp igen!